

34- CHUYỆN HAI PHỤ TƯỚNG SÀM TẤU

Đức Phật ở tại thành Vương xá. Đề-bà-đạt-đa tạo đủ nhân duyên để giết hại Phật, nhưng không thể được. Bấy giờ, ở nước Nam Thiên túc, có một Bà-la-môn rất rành nghề chú thuật, chế biến thuốc độc đi đến.

Đề-bà-đạt-đa đi đến chỗ Bà-la-môn ấy lấy được thuốc độc đem rắc lên chỗ Đức Phật. Nhưng gió thổi thuốc này bay ngược lên đầu Đề-bà-đạt-đa, nên ông liền bị bất tỉnh, ngã nhào xuống đất, sắp chết, thuốc men không thể cứu chữa được.

Tôn giả A-nan bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn, Đề-bà-đạt-đa bị nhiễm độc sắp chết. Cúi mong Đức Phật thương xót.

Đức Phật nói lời chân thật:

–Từ lúc Ta ở địa vị Bồ-tát cho đến khi Ta thành Phật, thì cũng vì Đề-bà-đạt-đa mà Ta thường sinh tâm Từ bi, không có tâm ác hại, chất độc trong người Đề-bà-đạt-đa sẽ tự tiêu diệt.

Các Tỳ-kheo thưa:

–Hy hữu thay! Bạch Thế Tôn, Đề-bà-đạt-đa thường khởi ác tâm đối với Đức Như Lai. Tại sao Đức Như Lai vẫn làm cho ông ta được sống?

Đức Phật nói:

–Đâu phải chỉ có ngày nay Đề-bà-đạt-đa mới có tâm ác đối với Ta, nhưng ở thời quá khứ cũng vậy.

Chúng Tăng liền hỏi Đức Phật:

–Thời quá khứ y đã dùng ác tâm đối với Đức Phật như thế nào?

Đức Phật nói:

–Ở thời quá khứ, trong nước Ca-thi, thành Ba-la-nại, có hai phụ tướng, một người tên là Tư-na, một người tên là Ác Ý. Tư-na thường thuận theo pháp lành, còn Ác Ý thường làm việc ác, ưa thích gièm pha.

Ác Ý tâu với vua:

–Tư-na muốn làm việc phản nghịch.

Nhà vua liền bắt Tư-na bỏ vào tù.

Lúc ấy chư Thiên, Thiện thần ở trên không trung phát ra âm thanh nói:

–Người hiền như vậy, thật chẳng có tội gì, tại sao lại bị bắt trói?

Lúc đó các loài rồng cũng nói lời ấy, quần thần nhân dân cũng nói lời như vậy. Nhà vua liền thả Tư-na ra.

Lần thứ hai, Ác Ý cướp kho tàng của vua, đem đồ cướp được bỏ vào nhà của Tư-na để vu khống. Nhưng nhà vua cũng không tin và nói với Ác Ý:

–Người ghen ghét Tư-na mới làm việc ngang ngược như vậy. Nhà vua ra lệnh bắt Ác Ý giao cho Tư-na để xử đoán. Tư-na liền dạy cho Ác Ý tới vua để xin sám hối. Ác Ý tự biết mình có tội, liền chạy đến chỗ vua Tỳ-đề-hê làm một cái hộp báu chứa hai con rắn độc, hễ ai nhìn thấy nó liền bị nhiễm độc. Ác Ý bảo vua Tỳ-đề-hê sai sứ đem dâng cho quốc vương nước đối diện để quốc vương và Tư-na, hai người cùng xem, đừng giao cho ai khác.

Nhà vua thấy hộp báu, trang sức quá đẹp, trong lòng hết sức hoan hỷ, liền bảo Tư-na cùng mở ra để xem.

Tư-na tâu vua:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Hãy tránh xa vật này, chớ nên tự xem. Hãy tránh xa đồ ăn này, không được ăn vào. Vì sao vậy? Cái đó, hoặc của người ác, hoặc có thể do người ác đem đến, hễ thấy là bị thương tổn.

Nhà vua nói:

–Ta rất muốn xem.

Tư-na ân cần can gián ba lần, nhưng nhà vua vẫn không nghe, nên lại tâu với vua:

–Nếu nhà vua không nghe lời của thần, vậy xin vua cứ tự xem, chứ thần thì không thể xem.

Nhà vua liền mở hộp ra xem, thì bị mù cả hai mắt, chẳng thấy vật gì cả.

Tư-na đau khổ, sầu muộn gần chết, mới bảo người đi bốn phương, qua khắp các nước xa xôi, tìm kiếm thuốc hay. Khi họ đã tìm kiếm thuốc hay đem về chữa trị mắt cho vua, thì hai mắt vua được bình phục lại như trước.

Nhà vua lúc đó chính là Xá-lợi-phất. Tư-na lúc ấy chính là thân Ta, còn Ác Ý lúc ấy chính là Đề-bà-đạt-đa.

M